

AZ ASSZONY
TRAGÉDIÁJA

*Elfogyott immár az erőm,
hogy folyvást magamat keressem,
sóhajtott Éva kimerülten
két pusztába küldött lájk között.*

*Teremts harmóniát!
szólt az Úr
lenézvén a káoszos földre,
látván csomókban
a piszkos ruhát,
mosatlan edényt,
elvásott kapcsolatot,
kiszáradt ültetvényt,
elhullott állatot,
vasalatlan inget,
vetetlen ágyat,
gyámoltalan porontyot,
fekete tigrist,
fehér bálnát,
betört ablakot,
kilátástalan jövőt.*

*És akkor az Asszony
felhúzta a szemöldökét,
és megfontoltan
visszaszólt:
Majd.*

hétfő reggel

*mint beszorult asztalfiók
a vasárnapba belelóg
sóhajok tapossák a lábam
már megint itt hagyott a busz
kötelességek záporában
az ember végül behúz
mert megint felborult a vekker
a telefonom lemerült
a Sétatéri fák tövében
koszos varjú a tél megült
megült cseppfolyós alkonyatban
a korom a képembe mászik
a szárazbab is megpuhult
eljutok tán az Operáig
vastagon mocskos ablakok
gúnyosan a szemembe néznek
minek is háborgassanak
hisz úgyis jön a végítélet
és úgyis jön a hétfő reggel
mint beszorult asztalfiók
nem kérdez semmit jó lélekkel
a vasárnapba belelóg*